eind punt

Expo & workshops rond levenseinde.

Tentoonstelling

Met woorden & beelden over rouw & verlies

huis van de mens
is vrijzinnig humanistisch

de mens.nu
is vrijzinnig humanistisch

Beste bezoeker,

Dood en verlies horen bij het leven, zeggen we zo vlotjes. Alsof dat een ‘koud kunstje’ is.

Niemand kan ooit écht voorbereid zijn op de vloedgolf aan emoties die ons overspoelen op die momenten waarop we een Eindpunt ervaren. Een punt waar iets ophoudt. Er is een leven voor én na. Het leven dat je had, valt op dat moment in scherven. Een geliefde is overleden, je moeder is ongeneeslijk ziek, je beste vriend is naar de andere kant van de wereld verhuisd of je ouders gaan scheiden, je leven staat op z’n kop en je voelt je kwetsbaar.

Op die momenten van gebrokenheid begint een zoektocht. Zoeken naar grond onder de voeten, naar de scherven die nog bruikbaar zijn, naar herstel. We leven in een cultuur van volmaaktheid en we veroordelen onszelf als we afwijken van die volmaaktheid, het allemaal even niet meer ‘onder controle’ hebben en tegenslagen niet snel genoeg ‘verwerkt’ krijgen.

Daarom deze expo … Eindpunt betekent volgens het woordenboek ‘het punt waar iets eindigt’. Voor ons, vrijzinnig humanisten, is de dood het punt waar het leven eindigt. Een visie nogal ‘rauw’ op de maag voor velen, maar in die kijk schuilt eigenlijk bijzonder veel leven. We gaan daardoor goed nadenken, zoeken naar eigen antwoorden op vragen zoals ‘hoe wil ik dit leven invullen op een manier die mij het meeste zin geeft’. Want een mens geeft zelf zin en betekenis aan dit ene leven die we hebben. Die visie wordt ook weerspiegeld in onze werking en in onze persoonlijke aanpak. Iedere unieke naar zin zoekende mens is welkom in het huisvandeMens. Want in een eindpunt huist soms een begin.

“There is a crack in everything,
that's how the light gets in”
Leonard Cohen.

Wij geloven dat kunst kan ‘helpen dragen’ door de (h)erkenning die mensen vinden in woorden, beelden en klanken. Deze tentoonstelling voert je mee langs diverse kunstwerken -elk met een ander verhaal, elk met een andere vorm van breekbaarheid, elk met een andere verlieservaring. Door de creativiteit en de kijk van anderen op de breekbaarheid van ons menselijk bestaan en verlieservaringen te delen, hopen we inspirerend en verbindend te zijn.

In het huisvandeMens kunnen mensen altijd terecht voor een ontmoeting van mens tot mens. We willen een ankerpunt betekenen voor mensen die zoekende zijn; een plek waar eind evenveel zorgt krijgt als begin. We helpen u o.a. verder met alle vragen rondom het levenseinde en staan ook in voor persoonlijke vrijzinnig humanistische afscheidsplechtigheden.

Maar via deze reizende expo willen we vooral breder denken dan onze eigen muren en het taboe dat er vaak heerst rond de fragiliteit van ons bestaan en de existentiële vragen die ons pad soms kruisen, openbreken. Want tijden veranderen en nieuwe manieren van ‘omgaan met’ en zingeving dringen zich op.

De tentoonstelling zal reizen tussen de verschillende locaties van de huizenvandeMens en er ook een diverse waaier aan passende activiteiten (lezingen, workshops, infosessies…) georganiseerd worden. Op deze manier willen we mensen verbinden, uitwisselen en ontmoeten. We verwijzen u graag door naar het volledige programma dat je onderaan deze inleiding kan vinden (QR code!)

Tenslotte willen wij graag iedereen bedanken die ons hun verhalen, woorden, beelden, … hebben toevertrouwd en die op welke manier dan ook hebben bijgedragen aan Eindpunt.

Wij hopen dat u als bezoeker kracht kunt halen uit wat u ziet, voelt en hoort.

Nazaten

Alles rijpt steeds tot het vervalt,
tot een hart openbarst van vermiljoen verdriet,
het verdriet van nazaten
enkel met gemis nagelaten.

We vertoeven in een nevelig niemandsland
van onbegrip en sombere dromen.
Waarom jij? waarom wij?
Eindeloos holle dagen hollen ons voorbij.

Soms kan ik de pijn niet meer intomen
en hou ik angstvallig vast aan fantomen.

Je had vast nooit gewild dat we
treurwilgen werden.

De levensvreugde doorheen je bestaan,
de kostbare zaden die je aardig in hoofden plantte
moeten voortaan
doorheen óns voortbestaan…

Aline Willen

Aline Willen

Ronse, 1985.

Aline Willen is filosofe van opleiding. Poëzie voegt voor haar magie toe aan het leven. Terugkerende thema's doorheen haar werk zijn vergankelijkheid, natuurbeelden en troost. "Poëzie brengt je in contact met onontgonnen zielenroerselen. Je deelt er ervaringen van verwondering, liefde, pijn en melancholie met anderen." Het hoogste goed is om met je droombeelden en woorden te raken en de metaforische hand op de schouder te zijn.

Untitled

Emma Crombé

Aalst, 28 april 2000.

Emma is een jonge, beginnende kunstenaar.
Ze is net aan een master vrije kunsten aan het KASK in Gent begonnen.
Op het werk dat hier te zien is, schilderde ze een porseleinen clownspoppetje.

Het clowntje lijkt te zweven, het heeft geen houvast.
Het kleurenpallet beperkt zich tot giftige kleuren en een donker blauw.
Emma werkt rond allerlei maatschappelijke thema's, maar laat het invullen van een interpretatie liever aan de toeschouwer over.
Ze werkt voornamelijk met olie- en acrylverf, alsook lak en andere materialen.

Ze werkt meestal figuratief en verfijnd.

Broos porselein

Alsof ze eeuwen in een scheepswrak lag

op de bodem van de zee
zo weerbarstig wit hard doorschijnend en helder

poetst oma miljarden tonnen sterrenstof.

Met zachte vlinderslagen komt ze op bezoek
als een pop die nog moet barsten
in de glanzend tere roze schelp
legt ze mijn lot mijn pad en wie ik ben.

De huid gelaagd met craquelé
wiegt en wiegt en wiegt
ik wandel hand in hand
weet niet meer wie oma is wie pop.

Erwin Claeys

Erwin Claeys

Leuven, 26 maart 1962.

Erwin Claeys noemt zichzelf niet graag dichter, eerder iemand die gedichten schrijft....
Hij publiceerde twee bundels in eigen beheer waarvan 'Alsmaar verder en verder' genomineerd werd voor De Zeef Poëzieprijs.

Het liefst dompelt hij zich onder in de natuur, vaak in de Ardennen, waar hij zijn inspiratie haalt.
Centraal is de zoektocht van de mens naar zijn eigen drijfveren, naar schoonheid en troost.
Hij hoopt dat enkele van de woorden die hij gekozen heeft even rust mogen schenken aan de lezer.

Seeds Of Datura

Nora De Decker

Geboren 1994 in Aalst, behaalde in 2017 haar Master in de Vrije Kunsten aan de LUCA School of Arts in Gent. In meerdere opzichten is het oeuvre waar ze sindsdien aan werkt, vrij te noemen. Haar kleurige werken dartelen als speelse vormen door de ruimte, balanceren luchtig aan een spijker in de wand of dansen over een vel papier in dwarrelende penseelstreken. Nora geeft soms letterlijk handen en voeten aan haar werk. In overdrachtelijke zin knipogen ze af en toe ook, alsof ze niet al te serieus opgevat moeten worden. De keuze voor het materiaal waarin ze werkt, is schier oneindig. Lichte materialen waarmee ze werken samenstelt die op de één of andere manier de zwaartekracht tarten, die soms spelen met vormvastheid en die altijd de ruimte in vraag stellen die ze innemen. Haar objecten en tekeningen zijn als een visuele vorm van poëzie. Ze balanceren tussen het herkenbare, alledaagse en de abstractie. Als een dichter bespeelt Nora de ruimte: niet de ruimte tussen woorden, maar de ruimte tussen vorm, kleur, evenwicht en wand of vloer.

Tekst: Claudine Hellweg, 2020

Clouded

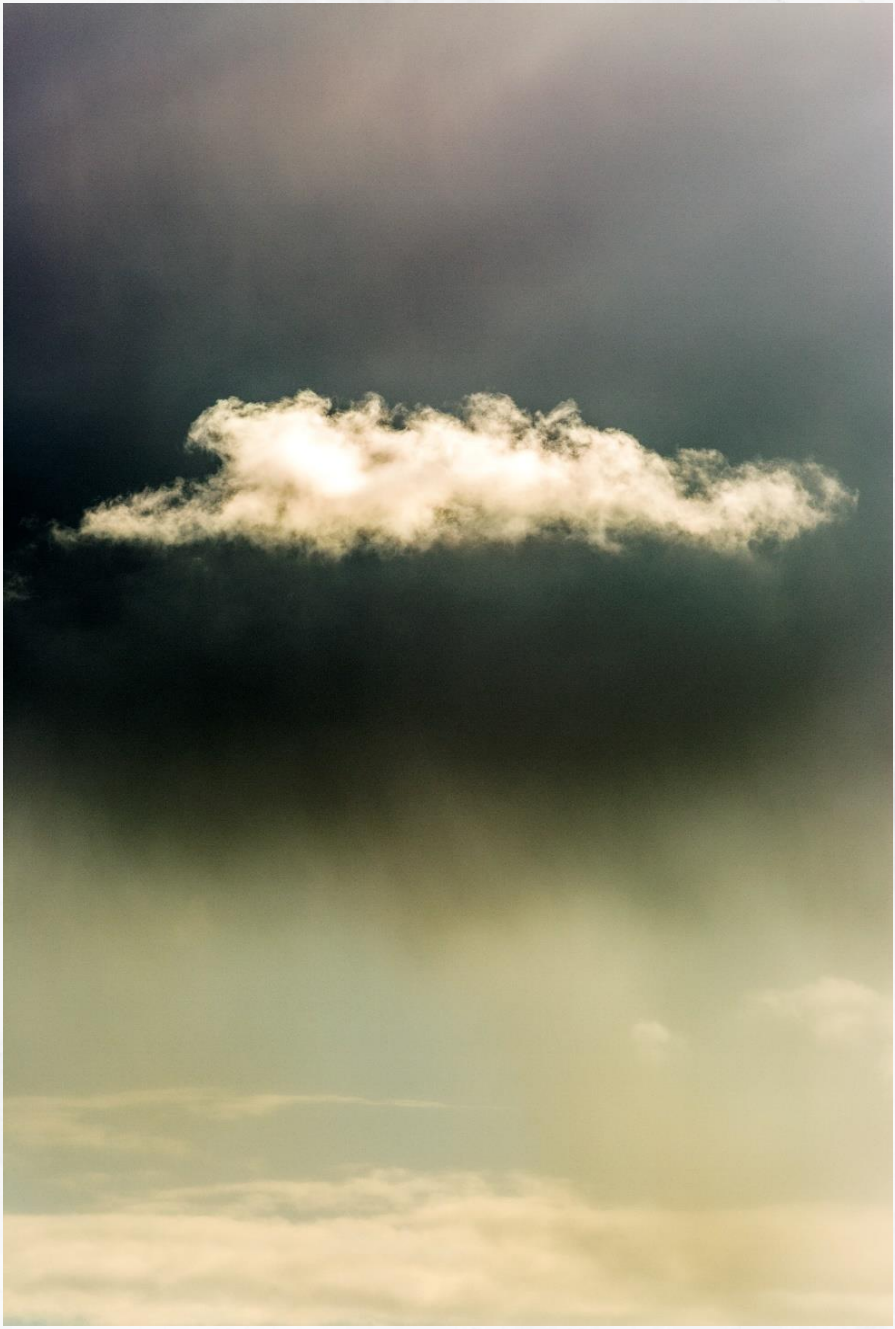

Guy Kokken

Mechelen, 14 oktober 1967

Guy Kokken is een stralend-energieke ziel met een passie voor fotografie.

Zijn liefde en interesse voor mensen en zijn oog voor esthetiek maken hem tot één van de betere portretfotografen.

Hij en zijn camera zijn onafscheidelijk.

Tijdens de lockdown heeft hij -bij gebrek aan andere onderwerpen- zijn blik richting hemel gericht.

Untitled

Danny Cobbaut

Aalst 1966, Ecco homo, dat is het thema waar Danny Cobbaut zich in vastbijt. Het verhaal van een lichaam, het verhaal van een blik. Het penseel van Danny is een hand dat het verhaal van een gelaat vorm geeft.

Met vingervlugge toetsen verf vangt hij het licht dat op een gezicht valt. Uit dat spel van licht en schaduw duikt een karakter op. Een persoon die vanuit het canvas de kijker indringend aankijkt. De ogen, de blik…daarin toont zich het meesterschap van deze speler met verf.
Maar er is meer. Subtiel speelt Danny Cobbaut met verschil. In deze speelruimte verschijnt een bijzondere waarde van het masker. Is het een masker? Of is het maquillage? Een kleur waarachter zich iemand probeert te verschuilen? In dit portret lijkt het alsof zwart blank wordt en blank zwart. Een maskerade die identiteit in vraag stelt. Want wie kleurt de persoon die naar je kijkt? De schilder of jijzelf, de kijker? Zo is elk portret van Danny Cobbaut een vraag. Een vraag die brandt van actualiteit. Zo vertelt elk portret van zijn hand een uniek verhaal.
Alain Springels, theatermaker/psycholoog.

Untitled

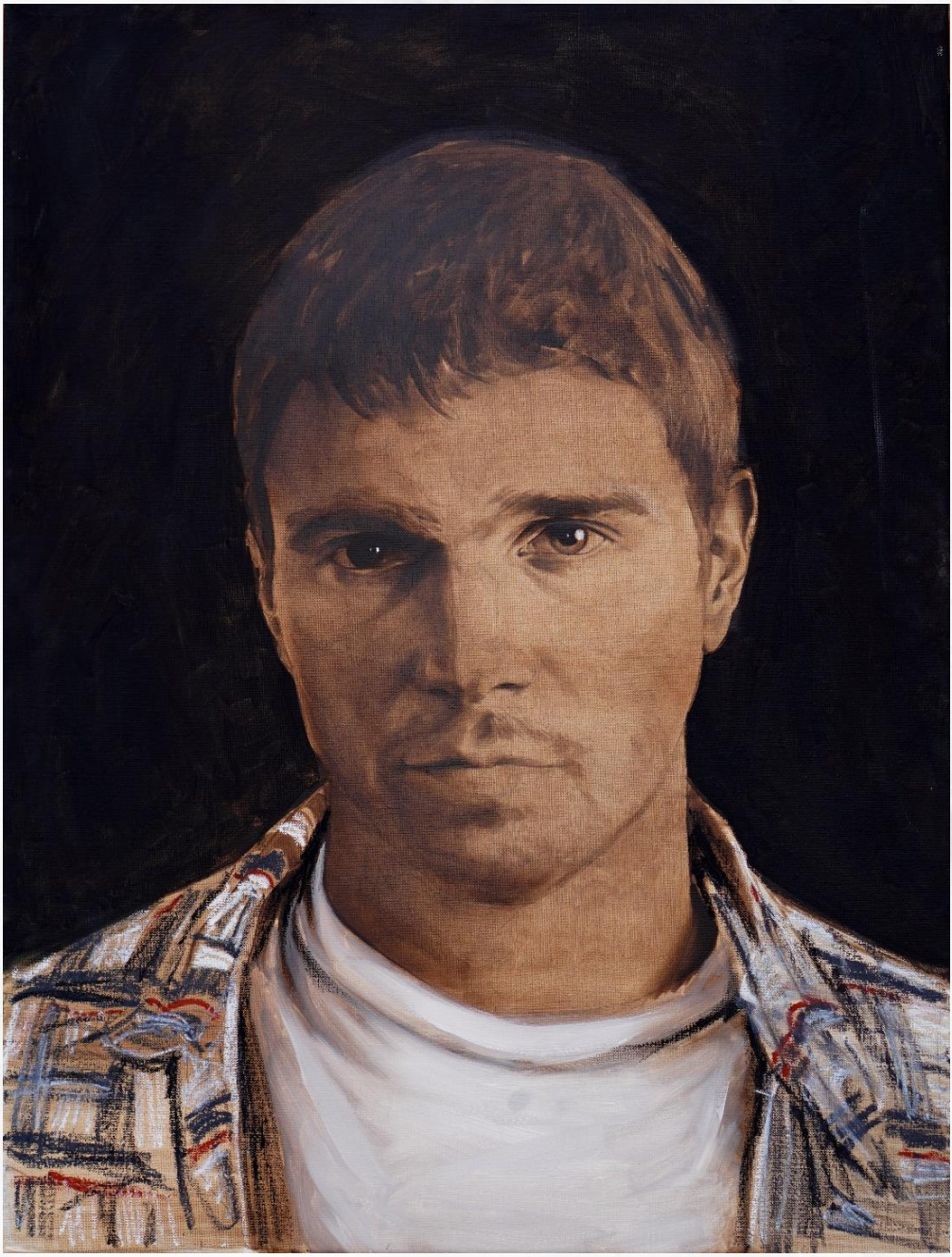

Mattis Van Schuylenbergh

Mattis Van Schuylenbergh (° 1986) is een Belgische schilder, woonachtig in Aalst. In 2010 begon zijn zoektocht naar materialen en vormgeving: van acryl tot olieverfschilderijen, en van personages tot het thema stilte en abstracte verrijking van materialen.

Een centraal punt in zijn werken is de fascinatie voor de schilderperfectie van klassieke renaissance- en barokkunstenaars, waaronder Caravaggio en Velázquez. Dit komt tot uiting in de realistische en gedetailleerde olieverfschilderijen van stadsgezichten, evenals zijn portretkunst. Zo worden mugshots van de verschoppelingen van de samenleving versierd met bladgoud, en daardoor verheven tot iconische schilderijen. Zijn zelfportretten, die een ode zijn aan de technieken van de oude meester, getuigen van een afkeer van de hypocrisie en ijdelheid van de 'zelfgeneratie'; Een aanklacht tegen het narcistische ideaalbeeld. De intrigerende monochrome portretten bieden een platform voor de psychologische benadering van het object: introspectief geïnduceerd door het object te verduisteren, waardoor het onwaarneembaar wordt.

Een plaats van bestemming

Ik loop niet met mijn hart te koop
het bonkt maar raak, tot alleen jij
het juiste ritme hoort
nachtkronkels en ander somber sluipverkeer
davert doelloos mijn schuld roest
aan stukken onder het vluchtspoor van
jouw bloedbaan verder voort
maar wie bepaalt voor jou of je verdriet daar
eigenlijk wel nog een beetje spoort?
Je horizon, ik kijk er naar
kan het geknetter voor jou niet vatten
’s nachts blijf je zo verschrikkelijk
hemeltergend koudweg
en tegelijk wordt alles hier weer ooit
’s morgens opnieuw gewoon zo
zonneklaar
wacht maar af, op een bandeloze piratendag
smijt ik je gordijnen terug wagenwijd open en
kraak ik je een jolig zeemanslied
uit mijn lente zatte botten
dat je kapotte kleine kosmos

weer volstrekt perfect gelukkig maakt.

Matthias Van de Velde

Matthias Van de Velde

Aalst, 22 januari 1987

Matthias Van de Velde schrijft met een vork in een wereld van soep.

De verloskundige trok hem met veel geweld de wereld in op een barkoude donderdagochtend, 22 januari 1987. Dat die wereld in Aalst lag, maakte gelukkig alles meteen weer goed.

Hij studeerde geschiedenis en politieke wetenschappen in Gent. Moeilijke dikke boeken laat hij desalniettemin zonder een sikkepit spijt verstoffen, maar hij kent wel de gitaarsolo's van 'Live Forever' en 'Champagne Supernova' uit zijn hoofd.

Zijn inspiratie valt gewoon los uit de lucht. Als ze geen kuren heeft, tenminste. Dan laat ze hem eerst flink kajieten, en willen we wel weten wat nog allemaal.

Voordragen vindt hij verschrikkelijk. De woorden wachten wel op hun gemakje tot iemand er zelf een stem aan geeft. Hij woonde jarenlang samen met de hardste en zachtste maat die dat als de beste kon. Hopelijk hoort hij het gedicht daar nu ergens in zijn nieuwe kosmos.

Circle

Kaat Marchau

Kaat Marchau (1960°) is geaggregeerde Plastische Opvoeding. Zij volgde lessen aan de Academie van Aalst en aan die van Anderlecht in de richting Teken-, schilder- en grafische kunsten. Zij is zich steeds blijven bekwamen door avondlessen te volgen.

In 1994 richtte zij een VZW op onder de naam “Creakaatief”, waar leden schilderden naar model. Haar huidig werk is zeer expressief met de mens als centraal gegeven, waar emoties zoals vertwijfeling, angst, liefde en hoop tot uiting komen. Achtergronden zijn van even groot belang binnen de compositie. Dit door het gebruik van Indische stempels en subtiele structuren die typisch zijn voor haar stijl.

Ze maakt gebruik van gemengde technieken waar acryl de hoofdrol speelt. Een caleidoscoop aan kleuren is tevens typerend voor haar werk.

www.kaatmarchau.be

Untitled

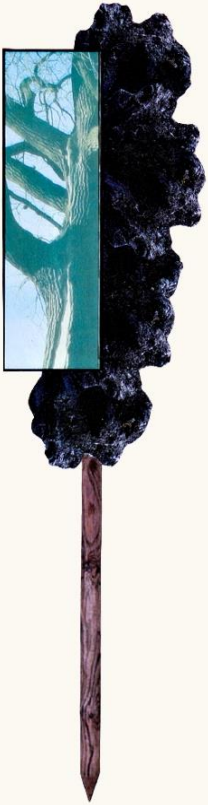

Thijs Van der Linden

Thijs Van der Linden steekt zijn fascinatie voor bomen niet onder stoelen of banken maar erin. Zijn werk valt op door coherentie. Hij drukt respect en zin voor conservatie van bomen uit in verschillende vormen en technieken, van tekening , collage, grafisch werk tot sculptuur met evenveel kunde. Hij behandelt ze als geliefde mensen; accentueert hun grilligheid door ze te confronteren met geometrische vlakken en lijnen of onderdeel te laten worden van een mensenlichaam. Hij wil ze zo lang mogelijk bewaren, door voor hen een eigen wereld uit herinneringen te creëren. Van minuscuul detail tot monumentaal beeld is alles even consequent fijn uitgewerkt hoewel nooit af. En juist deze groei in zijn project(en) wekt interesse en nieuwsgierigheid naar meer.

(tekst: Christel Lanckvrind)

Ik dobber tussen triest en troost
en wikkel me
in de leegte die je achterliet.

Catherine Verguts

Catherine Verguts

Catherine Verguts schreef het boek Kraanvogel, vlieg – afscheid van een kind, over haar zoon Sander, die zijn s spiegelde, gedichtjes in een gebloemd minischriftje schreef en stierf aan een ongeneeslijke hersentumor toen hij 9 was. Het vastnemen van de herinneringen en het creatieve schrijfproces brachten troost in de rouw. Sinds dan zoekt ze manieren om anders vast te houden en anderen te verbinden bij afscheid. Noem het geen missie maar een kleine aanzet tot open gesprekken.

Verguts studeerde Germaanse talen en kunstgeschiedenis en is al jaren aan de slag binnen het Universitair Centrum voor Talenonderwijs aan de UGent, waar ze onder andere anderstaligen Nederlands aanleert.

Untitled

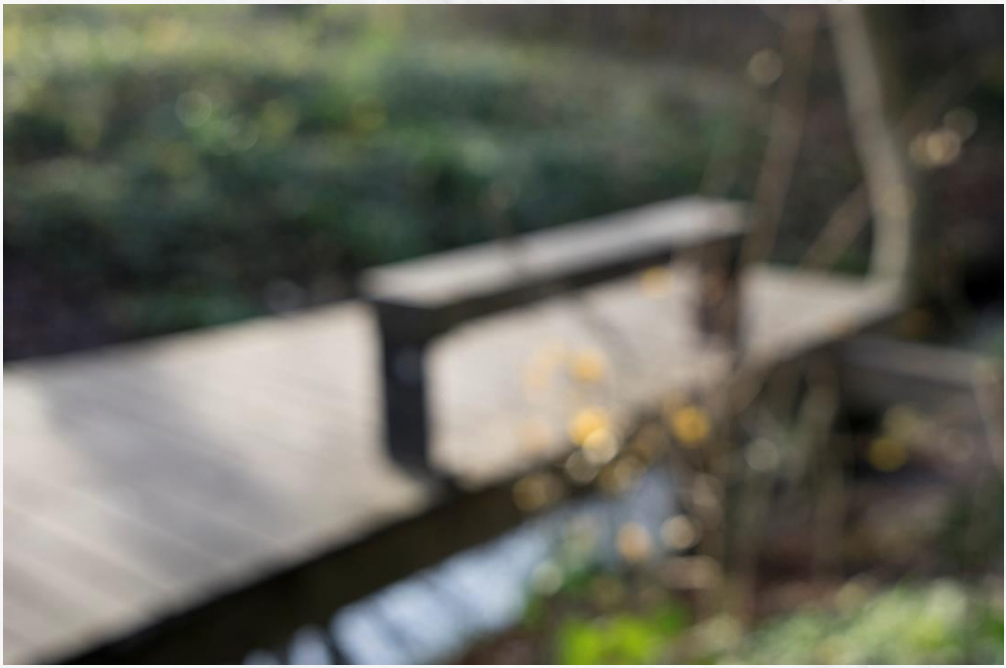

Lieve De Tollenaere

“Studeerde wijsbegeerte en werkte in het onderwijs. Ze behaalde in 2019 het diploma fotograaf aan een CVO en volgde sedertdien diverse masterclasses.

Ze fotografeert selectief en bedachtzaam, zoekt naar zuivere lijnen en probeert een beeld te herleiden tot zijn essentie.”

Zon en Maan

Sabine Pauwaert

Sabine Pauwaert is al vele jaren gepassioneerd bezig met aquarel- en inktschilderen (sumi-e op rijstpapier), ze volgde cursussen in binnen- en buitenland.

Haar inspiratie vindt ze in de wereld die haar omringt. Door haar project **www.kunstopmaatvanhetziekekind.be** wordt ze dikwijls geconfronteerd met diepe gevoelens van zowel vreugde als verlies.

Die emoties verwerkt ze zelf door ze om te zetten in beelden.

En soms gebeuren er wonderen, soms voelt ze zich de spreekbuis van iemands woorden en gaan de aldus ontstane beelden een eigen leven leiden.

Zo raakten de gedichten van Sander haar zo diep en werden ze de beelden die ze met jullie wil delen.

Tweelingtijd

sommigen zeggen, tijd is een lijn
van nu tot ergens in oneindig,
anderen zien meer in een bol
gevuld met nu en toen en later

jullie moeten het geweten hebben
in de voedende moederzee
zonder hoog of laag
zonder dagen, zonder nachten

kom het ons vertellen
als wij onbewaakt zijn
ergens tussen droom en waken,
als wij heimwee hebben
naar een tijd met jullie samen

kom het ons vertellen
als de rozen bloeien,
als de vlinders vliegen
in een eeuwig nu.

Johan Gezels

Johan Gezels

Johan Gezels is master in de oosterse taalkunde en heeft een rijkgevulde carrière gehad als diplomaat en journalist. Zijn belangstelling voor literatuur heeft ervoor gezorgd dat hij door Route 42 werd gevraagd om de leesclubs van de openbare bibliotheken van Zuid-Oost-Vlaanderen te begeleiden. Voor het Huis van de Mens heeft hij een bundel samengesteld met teksten uit de wereldliteratuur over rouw en verlies.

Untitled

Penelope Deltour

Penelope Deltour is beeldend kunstenaar en illustrator.

Ze studeerde illustratie aan de Luca hogeschool te Gent waar ze ook haar woon- en werkplaats vond.

Haar werk komt voort uit een diep gevoel van empathie, met veel zorg voor sfeer en emotie. Kwetsbaarheid en tactiliteit vormen de rode draad doorheen haar werk. Iets kunnen betekenen en raken via beelden is wat haar drijft als zowel illustrator en kunstenaar.

Papier, een gum en potloden zijn haar favoriete materialen om een beeld te creëren en een verhaal te visualiseren in een poëtische en realistische stijl.

Ik neem mijn vleugels
en vlieg
laat me drijven
op de wind

De wind waait
Het lood uit mijn schoenen
de spinsels uit mijn hoofd

Ik dicht
het gat in mijn hart
dichter
bij jou
maar nooit helemaal toe

Ik schrijf me
de huid vol
woorden
onuitgesproken
maar duidelijk voelbaar
Eline Remue

Eline Remue

Meestal komt mijn inspiratie op een onbewaakt moment en dus heb ik vaak een notitieboekje bij. Voor dit gedicht ben ik wel speciaal gaan zitten: een bankje langs een Zottegems wandelpad werd mijn schrijfplek tijdens een zonnige herfstmiddag. Het Huis van de Mens had gevraagd of ik iets wou schrijven voor de troostplek die ze wilden inrichten. Daar wou ik graag aan meewerken. Sinds ik zelf een dierbaar iemand onverwacht verloor, begrijp ik hoe belangrijk het is om ergens terecht te kunnen met je verdriet, om (h)erkenning te vinden bij anderen. De natuur vind ik heel inspirerend daarbij: vaak troostend, maar tegelijk ook (schijnbaar) meedogenloos. Ik schreef de hele namiddag: losse fragmenten, zonder echte samenhang. Pas toen ik later ging knippen, plakken en schrappen, kwam dit gedicht tot stand.

In 2018 won Eline de prijs: Dichter van Gavere.

Het Verlies

Albert Cambeen

Geboren in Gent in 1944,
Studeerde aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten te Gent, van 1960 tot 1966. Sierkunsten, tekenen , keramiek en schilderen.

Later specialiseerde ik me in de grafiek bij diverse erkende grafici.
Mijn werk is geëvolueerd vanuit een figuratie naar het abstracte.
Van spanning tussen figuratie en defiguratie die refereren naar het zichtbare realiteit. Meestal staat de mens centraal in mijn werk, het menselijke figuur en het landschap ,beiden zijn onherroepelijk verbonden met elkaar. Er zijn de veranderingen met zijn seizoenen, we zien de verminking door de mens die steeds heerser wil zijn.

De mens-zijn heeft een nieuwe dimensie gekregen, het is de expressie van een filosofisch avontuur geworden.

Mijn recente werk ervaar ik als een uitdaging, een vraag over hoever men zich kan wagen in zijn denken en exploreren.

Moedernaakt

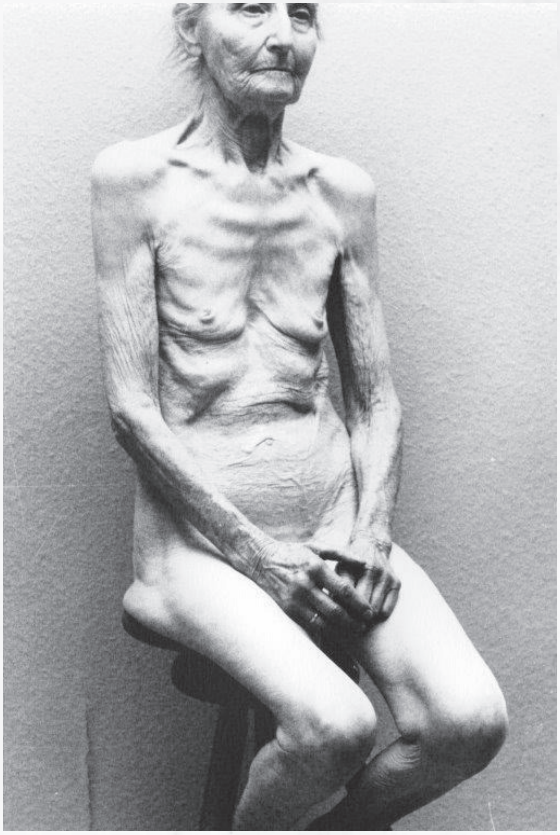

Moeder, wij zijn poolberen.
In niets hebben wij geëvenaard.

In en om uw as wentelen planeten.
Sindsdien blaffen de dieren in mijn vel.

Laat ons in het uur van afscheid
in elkander rijzen, als deeg,

als een onsterfelijke gewoonte,
als kwalijk tegengif.

Hans Claus

Hans Claus

Hans Claus (Kortrijk, 1962), licentiaat in de criminologie, is een artistiek-creatieve duizendpoot: schilder, beeldhouwer, fotograaf en schrijver-performer. Naast wetenschappelijke artikelen schreef hij tot nu toe drie verhalenbundels en twee romans. Literaire teksten van hem verschenen o.a. in *Nieuw Wereldtijdschrift*, *De Brakke Hond* en *Gierik*. Zijn poëtisch werk werd genomineerd voor de Poëzieprijs Halle 2000.

Bij Uitgeverij *P* verschenen van hem reeds *Blauw, blauw, blauw*, *Gebrand papier* (2001), *Oudenaardse verzen* (2003), *Een vlag boven Oostende* (2006), en *Van op de maan* (2008).

Hans Claus is in het professionele milieu directeur van de gevangenis van Oudenaarde. Voor hem is kunst geen therapie, maar iets noodzakelijk en onvermijdelijk in zijn leven.

THE END

Als de avond is gevallen,
geruisloos en onomwonden
als een losgelaten herfstblad,
en uren overgaan in nachten
en nachten in winterslaap,
dan valt er niets meer
te betwisten.

Met zorg sla ik dan een deken om,
verstop de tijd
die me nog rest onder mijn
zwaar geworden ooglid
en laat me eindelijk los.
Geruisloos en onomwonden
als in een stomme film.

Paul Cox

Paul Cox

Paul Cox, geboren in Hasselt in een kunstenaarsgezin, liep in Gent sociale academie en studeerde nadien aan de faculteit letteren en wijsbegeerte . Later startte hij met een bevriend koppel kinderproject Diggie op en verhuisde naar Zegelsem.

Op jonge leeftijd behaalde hij de poëzieprijs van de stad Genk, later wilde hij om principiële redenen niet meer aan wedstrijden deelnemen. Door zijn argwaan voor traditionele uitgeverijen heeft hij vele jaren zijn gedichten vooral tentoongesteld, gedecoreerd met eenvoudige aquarelvlekken of pentekeningen.

Later kwam hij er, onder stimulans van vrienden, toch toe te publiceren. Thema's die overwegend terugkeren in de poëzie van Paul Cox zijn vergankelijkheid, liefde, verwondering, dood, vervreemding… Ook de natuur speelt op een wat aparte manier een terugkerende rol, dikwijls in de gebruikte metaforen. Cox tracht, ondanks de diepgang van zijn werk, toch toegankelijk te schrijven.

Sad Ending

Karel Thienpont

Een koppig oeuvre. Het was te ontdekken in The Cry of the Wild Goose: de solotentoonstelling van Karel Thienpont (°1973), gecureerd door Jan Hoet Junior in Galerie Van Caelenberg in Aalst. De schilder lijkt me een artist''s artist te worden. Misschien is hij dat al. Wat verstopt in het Oost-Vlaamse dorp Etikhove en nog met een atelier in Oudenaarde neemt hij de schilderkunst op allerlei manieren onder handen. Hij vliegt erin, hij trekt ze binnenstebuiten, hij fileert de kunstwereld en de maatschappij, hij doet zijn eigen ding.

Bron: HART-magazine

De Overkant

je strak gespannen huid
verzoet door zon
egaal en fijn
als kalfsleder geblonken
ben jij kreunend gelooid

kunnen wij geliefden blijven
eenvoudig
als in cellen verweven
roos in wit
en kunnen wij
zonder vooroordelen
met dit inzicht voor eeuwig
of beter voor altijd
elkander voelen

zo liggen wij samen zijig
ik leg mijn hand
op de kolf van je heup
en voel een siddering,
jij blaast je wang op en gloeit
je lieve klanken en resonantie
ontroeren mij

kan ik zo wat langer bij je blijven
zodat mijn vingers
je glooiend landschap nog wat kunnen verkennen
genietend van lachjes,
fijne opstootjes als kinds gegiechel

ik wil deze onsterfelijkheid niet verstoren
maar onze avondklok tikt
binnenkort, straks of misschien nog wat later
gaan we uit elkaar

natuurlijk zal dit zeer ongelegen zijn
veel te vroeg, te snel, bruuskerend
wij gaan elkander voor altijd
heel hard missen

vandaar
even ter zake en zo afgesproken:
als reisleider zal ik je voorgaan
voor jou verken ik
de weg naar de overkant

Alexander Vertenten

Alex Vertenten

Geboren te Oostende op 19/08/1958, woonachtig in Asper

Sinds 2008 stichtend en enig lid van het kunstcollectief Collectief 58

Dichtbundels e.a.

- De smaak van zeezout (2016) – de kleur van zeezout (2016) i.s.m. Tony van den Bossche
- Emovere (2019)
- Los Caprichos (Kunstcahier i.s.m. Albert Cambeen) (2019 – 2020)

alexander.vertenten@pandora.be

Comp with four yellow verticals

Mark Manders

Mark Manders (Volkel, 23 mei 1968) is een Nederlandse beeldend kunstenaar. Hij leeft en werkt in Ronse (België). Zijn werk werd getoond op tentoonstellingen in Nederland en daarbuiten en bevindt zich in tal van collecties in binnen- en buitenland.

Manders' oeuvre bestaat voornamelijk uit installaties, tekeningen, sculptuur en korte films. Manders zegt dat zijn installaties onderdeel zijn van zijn Zelfportret als gebouw. De installaties zijn representaties van zijn ideeën en gedachten en nodigen de toeschouwer uit om zowel het mysterie van het werk, als dat van de kunstenaar te ontcijferen.

Een belangrijk kenmerk van de kunst van Mark Manders is dat hij zijn werken niet als opzichzelfstaande kunstwerken beschouwt, maar als onderdeel van zijn Zelfportret als gebouw. Een dergelijk oeuvre noemt men een gesamtkunstwerk, waarbij het oeuvre als een geheel opgevat kan worden en alle afzonderlijke werken als onderdeel van dat geheel gezien kunnen worden.

Angelus Postmodernus

Camilo Zambrano

Camilo Zambrano schildert al sinds zijn jonge jaren in zijn geboortestad Santiago de Chile. Daar heeft hij op de universiteit schilderkunst gestudeerd waarna hij de wijde wereld introk, inspiratie sprokkelend. Toen hij zich een tijdje in Ierland vestigde heeft dit een grote invloed gehad op de keuze van zijn onderwerpen, zoals in zijn werken te zien is.

Levensvuur

Jolene Cornelis

Kunstfotografie en natuur, twee begrippen die Jolene Cornelis blijven fascineren, al sinds de kinderjaren. Je kan haar dan ook heel vaak vinden in de Natuur met de camera in de aanslag, een vorm van meditatie als je het haar vraagt. Van het kleine insectenleven en de plantengroei tot weidse landschappen, van texturen tot kleuren, in eigen land of tijdens het reizen, steeds werkend met het natuurlijke licht van de zon. Vroeger had ze wel eens nachtmerries over prachtige landschappen die ze maar niet kon vastleggen omdat de camera niet meewerkte. Naast haar natuurfotografie, legt ze ook graag mensen vast in beeld, steeds in een natuurlijke setting zoals bos of weide, zodat zij kan spelen en schilderen met het natuurlijk licht. Haar favoriete uren zijn het middaguur waarin het licht het onderwerp volledig belicht en het gouden avonduur, waarin alles in een warme tint wordt gehuld.

Child

Jan Vindevogel

Jan Vindevogel Deinze 1978
Woont en werkt te Ronse

Volgens beeldend kunstenaar Jan Vindevogel weten we allemaal maar al te goed dat ons aards bestaan zinloos is. En toch doen we een leven lang niets anders dan dat met alle middelen te ontkennen. Al die jachtigheid, al ons streven verhindert niet dat we tegen een rotvaart naar ons gapende gat rollen.

Bron: Nieuwsblad

De Gids

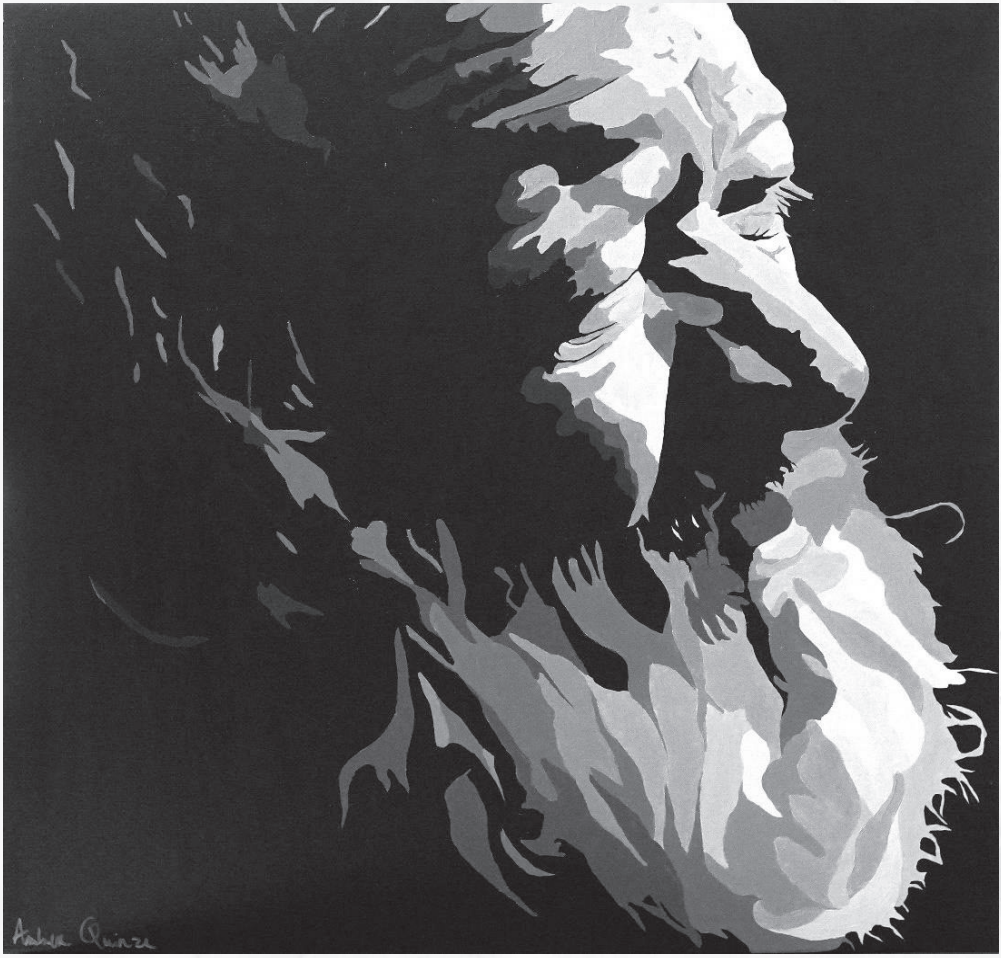

Amber Quinze

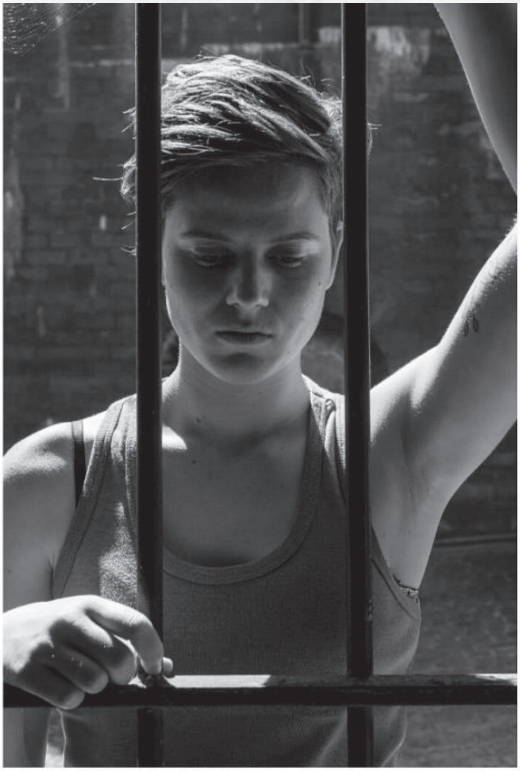

Portret van dé pater familias. Een groot, gouden hart, rechtdoor, een bibliotheek, altijd daar. Drie generaties door het leven gegidst, toen en nu nog steeds.

Amber Quinze (1995, Oudenaarde). Ze groeide op in een creatieve familie en kwam al vanaf zeer jonge leeftijd in aanraking met kunst. Kunst en creativiteit hadden dan ook een grote invloed op haar jeugd. Ze studeerde kunst aan de middelbare school. Hierna trok Amber naar Barcelona om een opleiding af te werken in Metàfora.

In 2019 debuteerde ze met haar eerste solotentoonstelling ‘Since Parkland’. Met aangrijpende portretten en tekeningen rond de schietpartij in Parkland in 2018. Een aanklacht tegen geweld.

Hoop

Ik ben een puinhoop

maar uiteindelijk

zit ook daar nog hoop in

© Merel Carrijn

Merel Carrijn

Ik schrijf graag, zowel creatief als professioneel. Mijn schrijftalenten kon ik demonstreren in een aantal jeugdige publicaties, opdrachten voor organisaties en particulieren, een gepubliceerd gedicht in een erkende dichtbundel en een blog. Meer lezen? leeflief.com
Leef lief – taboedoorbrekende opinies en ervaringen

De Dingen Gelijk Ze Zijn

“Ik zal het maar zeggen gelijk het is”, zegt mijn nonkel. Er volgt een pauze waarin helemaal niets wordt gezegd, ook niets zoals het is.
We vinden het soms nodig te specifiëren dat we iets gaan zeggen ‘gelijk het is’. Omfloersen we de waarheid dan zo dikwijls? Zijn we maar zo zelden specifiek, zeggen we nauwelijks waar het op staat? Hoe teer zijn onze zieltjes, hoe lang onze tenen dat de zaken benoemen zoals ze zijn, met een waarschuwing moet komen? We winden doekjes, verbloemen en eufemiseren er op los, want de waarheid, die krijgen we liever op een zacht bedje gepresenteerd, met een ergonomisch kussen onder ons hoofd en een warmtekruikje onder ons gat.
Misschien is het om onze luisteraar een laatste kans te geven om weg te lopen, niet te moeten horen wat dan wel is zoals het is. Na de aankondiging komt namelijk meestal niets om blij van te worden. Je zal niet snel iemand horen zeggen: ‘Ik zal het maar zeggen gelijk het is, ge zijt de vrouw van mijn leven.” Of: ‘Ik zal het maar zeggen zoals het is, de rente staat voordelig.” En al helemaal niet: ‘Ik zal het maar zeggen gelijk het is, het weer valt precies nog mee vandaag.” Hoewel er – in normale omstandigheden – geen woord van deze uitspraken hoeft gelogen te zijn, behoeven ze geen waarschuwing. Neen, als we de dingen gaan zeggen zoals ze zijn, zijn ze niet goed.
In de paar seconden stilte tussen ‘ik ga het zeggen’ en wat gezegd moet worden, verander ik. Het is de toestand waarin je wéét dat er slecht nieuws komt. Als kind was het als je wist dat je te horen ging krijgen dat de uitstap naar de Meli echt niet kon doorgaan in dit weer en tien jaar later had je dit gevoel bij het uitdelen van het schoolrapport. Het was er ook toen uw eerste, derde en voorlaatste lief het uitmaakten. (Al viel het bij die derde mee, want het was via sms en dat had je écht niet zien aankomen.) Na jaren incasseren gaat de opbouw van mijn verdedigingsmuur vanzelf. In luttele seconden mets ik een stevige Vlaamse muur rond mij, want oh-ow – er komen Emoties aan! Die baksteen in de maag kan maar beter goed van pas komen.
Mijn hart bonst net iets doffer. Ik beweeg zo weinig mogelijk. Ik slik – te luid. Ik bedenkt dat ik niet zo luid mag slikken, dat dat voos is en

onbeleefd. Ik zet mijn kaken op elkaar om te vermijden dat ik spreek. Ik mag in geen geval onderbreken wat gaat gezegd worden. Ik sluit mijn ogen, alsof ik de woorden niet wil zien. Ik concentreer mij, want een 'Wablief?' na wat gezegd zal worden, zou wel heel misplaatst zijn. Mijn ademhaling vertraagt en daarmee ook de tijd.
Hoop ik.
Ik word stil, omdat ik weet dat elk woord dat komt heel luid zal klinken.
"Ik zal het maar zeggen gelijk het is. Oma heeft kanker. En het ziet er niet goed uit."
Mijn voegen barsten, maar mijn muur blijft staan.
"Oei."
Had ik maar "Wablief?" geantwoord. Dat ik het niet goed begrepen had. Wat rijmt er op kanker? Oma is zwanger? Oma is slanker? In de irritante radioreclame zijn verkeerd begrepen zinnen opgelost met een simpel hoorapparaat, maar met mijn gehoor is niets mis. Ik kan niet uitstellen wat ik net gehoord heb en een nieuw verdriet ligt klaar.
Ik werd puber, vrouw en moeder zonder moeder. Maar ik had altijd mijn oma. Mijn enige constante, mijn eiland van rust, humor en steun in een heel woelige zee. Bij gebrek aan beter was ze al mijn moeders ineen.
De dingen gelijk ze zijn komen hard en onverwacht. Ooit gaan al mijn moeders dood. Het is gelijk het is.

Emma Didier

Copy, right?

Ik schrijf. Dat is wat ik doe.

Long, short, ergens tussenin: geef mij een onderwerp en ik maak er heerlijke copy van.

deoverschrijfster.wordpress.com

deze dag begon zoals alle andere
vandaag wordt straks morgen
zo gaat het altijd
niets ‘anders dan anders’

of toch, een mens is gestorven
de wereld is veranderd
alles is ‘anders dan anders’

Winnie Belpaeme

Er was eens…

een sprookje
Het begint met
Een verlangen zo intens.
Een zaadje dat zich ent
Om te kunnen groeien
Een droom wortelt zich,
Doet kriebelen, dromen en verlangen
Naar het kindje binnenin
Ontmoeten, knuffelen, groeien
En plots…
Loslaten en toch ook niet
Onvoorwaardelijke blijvende groeiende liefde
Is zorgen voor
En houden van
Voor altijd

Karen Moulart

Telkens als ik op een strand sta …
word ik geraakt door het water dat steeds weer opnieuw het vasteland raakt.
En omgekeerd …
Daar op dat punt, waar ze mekaar raken,
Daar zit een pure en eerlijke kracht in.

Soms hevig, soms zacht.
Soms boos, soms lief
Soms beukend, soms strelend.
Soms dichter, soms verder.
Soms luid, soms stil
Elke keer anders door wind en getij, maar wel telkens weer opnieuw … komen ze samen.

Zo is dat ook met mensen.
Verbinden en terugtrekken
Ontmoeten en afstoten
Geven en ontvangen
Vasthouden en loslaten
Een einde én een nieuw begin.
Leven en afscheid nemen.
Intens van elkaar houden en mekaar even hard missen.
En dat gemis als meest tastbare bewijs van de verbinding, die is geweest en nog is.

Maar toch -ondanks alle tegenwind die we te verduren krijgen in een mensenleven - blijven we mekaar zoeken, en vaak vinden.

En zo bestaan we. Enkel daar waar me mekaar raken.

Eline Dhaenens

Vol vertrouwen je te leren kennen, raakte ik je kwijt.
Je was er even maar dan toch niet.
Een versteend verlangen.
….
Ik houd de liefde nog even bij.
(uit: brief aan het broertje of zusje van Maurice)

Liesbeth Geeroms

Omega

Tracht de dood niet te begrijpen
er is niets aan te begrijpen
De dode is er nog
en tegelijk is hij er niet meer.
Zijn stem die ons trachtte te bereiken
stierf weg in de oneindige ruimte
Zijn laatste gebaar werd niet afgemaakt.
Geen ruimte meer voor mogelijkheden,
de realiteit definitief verzegeld,
Het gekoesterde project afgebroken
Het werk dat het leven is,
waaraan een leven lang is gewerkt,
werd afgesloten.

Mario Van Steenkiste.

Meer info?

eind punt

huis van de mens
is vrijzinnig humanistisch

de mens.nu
is vrijzinnig humanistisch